

hudo, ker ni denarja, na posodo pa jim ne mara nihče dati, še beliča ne dobé iz tujih držav na „kredo“. Kako pa se bode reč končala, ne ve nihče. — Rusija se pripravlja na vojsko, da-si ne da tega veljati. Začne pa se vojska, ako pošlje ruski car vojakov v Bolgarijo, to pa, menimo, še izostane sedaj, toda kaj znamo? — Srbija trpi na sušici, to se pravi, njene kase so prazne in treba ji je vedno denarja. Sedanje ministerstvo hoče povzdigniti ali razširiti dačo, naj si pridobi denarja, skupščina pa se mu ustavlja in človek ji ne more tega vzeti za zlo, saj so že tudi pri Srbih davki sila visoki. Mogoče, da ministerstvo odstopi, ako ostane skupščina trda. — Rusija slutí, da se giblje nekaj sumljivo na afganskih mejah zoper njo, ako je resnica, dela ji to Anglija, da jo zaplete na večih krajih v vojsko. — Nemčija se kaže, kakor da ji ni nič mar, kaj se godi doli na Balkanu, v resnici pa ima gotovo svoje roke vmes, če že drugo ne, vsaj za to, da ovira Rusijo. — Za leto 1887 terja 408 milijonov goldinarjev davka, no, mala ta vsota ravno ni. — V Poznanjsko pošilja sedaj Nemčija Menonite, torej krivoverce, se vé, da nemške, med poljsko katoliško ljudstvo. To je grdo. — V Belgiji snidete se te dni obé zbornici, na-nji pride tudi kralj. Vlada se boji, da storé v tem delalci kak nered. Ali in kako jim ga prepreči, če mislijo v resnici na to, ni znano. — Anglija predlaga, naj se snide konferencija velevlasti, da reši bolgarsko vprašanje, toda vidno je, da je ne mara slišati nobena vlada. Konferencija je prepozna. — Francozi imajo zopet popolno število ministrov, nek Millaud prevzel je posel ministerstva za javna dela. — V Španiji se bojé, da nastane zopet kaka ustaja, takrat se je bojé od Karlistov. Nek nemir slutí se v resnici v Pirenejah na francoski meji, mi pa menimo, da je to prazen strah. — V Genovi se pojavlja na novo kolera. V poslednjih 6 dneh jih je ondi 151 vbolelo. Italija se pa boji nun in jame jim sedaj že zaporedoma zaperati samostane. Ali se mar bojé, da jim pobožne sestre rešijo koga smrti gladú? Oné so namreč sila dobrotljive in sto in sto ubožcev prosi in dobi vsak den iz njih samostanov kruha in juhe. — Iz Egipta bi radi Francozi angleško vojsko spravili in je sedaj vsled tega živahna vojska med Francijo in Anglijo, na srečo pa le na papirju. Druge velevlasti držé se bolj zapete. — Zadnje leto se je iz Evrope in sicer iz raznih dežel, največ iz Nemčije, 334.815 ljudi preselilo v Ameriko. V tem se pač človek lahko vpraša, ali ima Evropa za ljudi premalo kruha, ali pa ga ima Amerika preveč? Kdor ga išče po pravi poti, za-nj, menimo, da ga še ne manjka nikjer.

Za poduk in kratek čas.

Lurška mati božja.

(Dajje.)

16. avgusta.

Danes 16. avgusta sem že prav zgodaj meševal in sem imel jako imenitnega ministranta, še svoje žive dni nisem imel takega. Sv. mešo sem služil, kakor sem obljubil bil, za vse tiste, ki so se doma mene v svojih molitvah spominjali. Hitro po sveti meši jo pomaham doli po bregu k dupljini. Tukaj so mil. nadškof Berchiolla ob pol sedmih za avstrijske romarje sv. mešo služili in jih po sv. meši tudi obhajali. Med tistimi, ki so k božji mizi pristopili, je bila tudi baronesa Terezika Dalberg, o kateri sem že povedal, da jo je čudodelna lourdeska voda naglo ozdravila. Bil je tedaj danes jako genljiv prizor, ko je po sv. obhajilu gospodičina vstala in je v dupljini darovala milostivni lourdeski Materi božji, ki jej je pomagala, svoje bergljice, po katerih je celi dve leti hodila. Pri tem prizóru nobeno oko ni ostalo suho.

Ob desetih je bila pri votlini česka, in ob ednajstih ravno tam slovenska pridiga. Slovenska beseda je Slovincu vselej mila, a ko se je zdaj tukaj pred lourdesko Marijo glasila in od masabielske pečine odmevala, kdo bi popisal tedaj naše veselje! Slovenski so govorili preč. gospod stolni korar F. Kosar, izvrstno, kakor vselej. Govor je bil razdeljen na tri dele. I. Mi smo romarji, — toraj moramo tukaj na tem svetem mestu najpoprej misliti na lastno svoje izveličanje; II. Mi smo slovenski romarji, — toraj hočemo v imenu vseh Slovincov lourdesko Mater počastiti in ves slovenski narod njenemu varstvu izročiti; III. Mi smo avstrijski romarji, — toraj naj naša molitev velja našemu presvitlemu cesarju in vsem avstrijskim narodom, da se uresničijo besede: „O kako dobro in prijetno je, ako bratje v složnosti prebivajo“. — Pridiga je in bode ostala pravi biser med slovenskimi pridigami, dokler bo slovenski narod stal.*)

Tukaj s častjo omenim naše slovenske romarice pevkinje. Kolikorokrat smo se zbrali pri votlini ali tudi zgorej v veliki cerkvi k sv. rožnemu vencu, vselej so po posameznih skrivnostih lepo prepevale slovenske pobožne pesni. Poljaki in Čehi so terjali od mene te slovenske pesni, tako so se jim dopadle. Daj, daj, če imaš! Pesni bi jim sicer lahko dali, pa napevov nismo imeli vglasbenih. Tudi Poljaki, Čehi, Nemci, Francozi so peli svoje Marijine pesni, pa tako lepih, milih in ljubeznjivih, kakor so naše slovenske Marijine pesni nimajo, naj reče

*) Celó pridigo bode objavil „Slov. Gospodar“ v „Cerkv. prilogi.“

kdo, kar hoče. Ko pa so naše pevkinje navzdignile pete litanije, pa so bile tako občno pohvaljene, da bi se res lahko prevzele; toda prevzetnost še in da nič ne velja, tem manj pa na božji poti.

Na obed sem bil povabljen z onimi drugimi odborniki našega božjega pota v farovž k očetom misijonarjem, katerim je v skrb izročeno svetišče Marijino. Presrečen sem bil, ko se ondi seznaum s tolikimi odličnimi gosti. Povabljena sta bila dva nadškofa; dva opata, eden doli iz južne Afrike, štirje stolni korarji, in kakih deset posvetnih gospodov, več francoskih duhovnikov, med njimi tudi lourdeski mestni župnik. Med obedom so se vrstile navdušene napitnice; sicer bi tega ne mogel trditi, pa sem zmiraj svojega sosedu dregal, ki je bil večš francoščine, da mi je moral govore nasproti tolmačiti. Za pobiljšek smo pili vino z otoka Sicilije; vino je presladko, fino in ognjevito.

Ob dveh popoldne je napovedano, da bode blagoslovljeno bandero, katero hočemo avstrijski romarji Mariji podariti. Po obedu tedaj hitro stopim po roket in štolo, da ne zamudim slovesnosti.

Ob uri smo vsi zbrani. Po časih iz zavojev spravljajo na den bandero, in ko ga razvijejo pred našimi očmi, smo kar strmeli nad njegovo lepoto ne samo mi, ampak romarji vseh krajev, ki so nas radovedni obstopili. Bandero, iz rudeče in bele svilate robe narejeno, je štiri metre dolgo in poltretji meter široko. Na beli strani bandera stoji v sredi velikega križa podoba brezmadežne Device, in okoli nje in nad njo in pod njo v križu in ob štirih koncih križa so podobe 18 deželnih patronov Avstrije. Na rudeči strani pa je z zlato nitjo všito presladko ime Marijino, z lavorovim vencem obdano, in v vihrajočem belem traku tega venca so z zlatom všita imena vseh avstrijskih dežel, tedaj tudi imena naših slovenskih dežel: Štajarske, Kranjske, Koroške in Primorske dežele. Ob koncih rudeče strani so všiti patroni naše presvetle cesarske hiše: Sv. Francišk Asiški, patron cesarja; sv. Elizabeta, patroninja cesarice, sv. Rudolf, patron cesarjeviča, in sv. Štefan, patron cesarjevičine. Bela stran ima napis: Kraljica sv. rožnega venca, prosi za nas; rudeča stran pa: Vsi sveti deželni patroni, prosite za cesarsko hišo in za državo avstrijsko. Uboge redovnice v Gorenjem Döblingu pri Dunaju so z iglo vse omenjene podobe tako fino vsile, da bi jih nobeden malar tako čisto ne namalal. Bandero je stalo nad šest tisoč goldinarjev, dasiravno so častivredne sestre bolj zastonj, kakor pa za denar delale.

Zdaj pristopijo milost. nadškof Fonteneau (reči Fontenô) iz francoskega mesta Albi in blagoslovijo bandero avstrijskih romarjev. Da jim je bil ta posel drag in ljub, so očitno po-

vedali, a videli smo tudi na njihovih solznih očeh, da smo se jim prikupili. Pa tudi mi prijaznega, preblagega nadškofa nikdar ne bomo pozabili. (Dalje prih.)

Smešnica 45. Sodnik: „To je po takem gotovo, da si uro ukradel. Povej tedaj, kje si jo ukradel!“

Zatoženec: „No, če ste že ugenili, da sem uro ukradel, ne bode vam težko ugeniti, kje da sem jo ukradel.“

Sodnik: „To ne gre, ti moraš povedati.“

Zatoženec: „Gospod sodnik, pa bi vendar-le poskusili, morebiti pa se vam posreči, da boste ugenili. Tedaj prosim, le poskusite!“

Razne stvari.

(„Kolek“.) Kakor se sliši, dobimo z novim letom nove koleke ali štemplje. Na večih krajih se izraža želja, naj bi novi imeli bolji papir. Sedanji se radi trgajo in to na škodo imetnika.

(Požar.) Tobakarna v Temešvaru je pogorela. Pri tem se je za poldrugi milijon smodek pogubilo.

(Vino.) Letošnje vino ne doseže, kar se tiče dobrote, po nekaterih krajih lanskega, vendar pa ima dobro, na nekaterih krajih prav visoko ceno. Tako se je v Lembahu prodal prvi polovnjak s posodo vred za 69 fl., zadnji pa za 90 fl.

(Lojevina.) Pri nahodu in ranah porablja se včasih loj za zdravilo. To ni prav, v časih je pa celo nevarno. Izlasti se ne sme jemati loj iz sveč, kajti ta ni več čist in utegne človeku celo kri zastrupiti.

(Pretepi.) V časih se nagodi, da se kmečki fantje stepó in tega ne najde nihče, da je lepo. A kaj rekó naši bralci, če jim povemo, da sta se tovnej dva doktorja stepla v Celju? To je resnica. Nekdanji „Kmetški prijatelj“, ultranemec dr. Glantschnigg in isto tak ultranemec dr. Foregger sta imela tak pretep med seboj, za voljo lepšega ali ka-li pravijo tacim pretepom, da so dvoboji. Le-ta v Celju pa ni bil posebno nevaren, kajti doktorja sta se samo malo po licih skraspala.

(Grda tata.) V Ščavnici sta dva tamošnja posestnika bila vpričo, ko je mlinarski hlapec, J. Kramberger, umiral. Brž pa, ko sta videla, da je izdihnil, jela sta stikati po njegovem imetju. Kar jima je dopadlo, to sta tudi hitro vtaknila v žepe, pri tem pa sta si svetila z isto svečo, ki jo je umirajoči mlinar držal v rokah. Sedaj bosta za to 6 tednov težke ječe trpela.

(Petrolje.) Poseben jubilej, 25letnica, je letos petrolju. Leta 1861 jeli so ga žgati mesto repnega olja, sedaj pa že ni skorej hiše, da bi ga ne žgala.